

πό τις διασκεδάσεις νέου. Φαινόταν ότι τίποτε δεν τον συγκινοῦσε, ότι τίποτε δεν τον ἐνδιέφερε, οὔτε ἡ ὡμορφες γυναῖκες, οὔτε οἱ πολυτελεῖς καὶ φαντασμαγορικοὶ χοροὶ, οὔτε ἡ ἐκλεκτὲς συγκεντρώσεις τῶν μεγάλων ξενοδοχείων.

Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς χρωστοῦσε τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχία του. Ὅλοι, ἀκόμη κι' αὐτοὶ οἱ πραγματικοὶ βαθύπλουτοι γλεντζέδες ἐνοιώσαν κάποιον σεβασμὸ γι' αὐτὸ τὸν μυστηριώδη νέο, τὸν τόσο κουρασμένο καὶ τὸν τόσο ἀδιάφορο.

Ὁ Τέντυ τις πρώτες μέρες τῆς ἀφίξεώς του στὴ Φλωρίδα διασκέδασε ἐξαιρετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ἄγχορο παιγνίδι. Ὑστερα ὅμως ἄρχισε νὰ βαριέται. Ἡ σκέψις ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀπολαύσῃ αὐτὰ τ' ἀγαθὰ τὸν τρέλλαινε. Ἐβλεπε ὅτι διαρκῶς σωνόντουσαν τὰ λεφτὰ του κι' ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε δοκιμάσει οὔτε μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Φοβόταν νὰ μπλέξῃ μὲ μιὰ γυναῖκα μήπως τυχὸν αὐτὴ δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ καὶ δὲν δεχόταν νὰ γίνῃ σύζυγός του ἀδιαφορώντας ἂν ἦταν πλούσιος ἢ φτωχός.

Ἐτσι ὅταν τὸν πνίγαν ἡ μελαγχολίες του πήγαινε στὴν παρὰ τῆς Φλωρίδας καὶ κύτταζε ὄρες ὀλόκληρες μέσα στὴ νύχτα τὴ γαλάζια θάλασσα. Ἐνα θράδυ ὅμως συνέβη τὸ μοιραῖο. Ἡ σκιά μιᾶς γυναίκας γλύστρησε κοντὰ του καὶ στάθηκε δίπλα του. Ἐνα λεπτὸ παρθενικὸ ἄρωμα τάραξε τοὺς λογισμούς του καὶ μιὰ μεταλλικὴ φωνὴ τὸν ρώτησε μὲ τρυφερότητα :

—Μίστερ Σμιθ, εἰσαστε λοιπὸν ρωμαντικός; Ἡ θάλασσα σὰς παίρνει διαρκῶς ἀπὸ κοντὰ μας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀναζητᾶτε κυττάζοντάς τιν τὶς συγκινήσεις τῶν μακρυνῶν ταξιδιῶν σας.

Ὁ Τέντυ γύρισε καὶ κύτταξε αὐτὴ τὴ γυναῖκα πού εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ διακόπῃ τοὺς ρεμβασμούς. Ἡ σιλουέττα τῆς μέσα στὸ μαγευτικὸ σεληνόφως ἦταν γοητευτικὴ. Ἦταν τόσο ὡμορφὴ πού ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ τὴν εὐχαριστίαν του.

—Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; τὸν ρώτησε ἐκείνη. Εἶμαι πρόθυμη νὰ ἐξαφανισθῶ ὅπως εἶχα ἔρθει καὶ νὰ φροντίσω νὰ μὴ με συναντήσετε πειὰ στὸ δρόμο σας.

Ὅσο βέβαιη γιὰ τὴν ἀπάντησί του κάθησε μ' ἀπλότητα κοντὰ του καὶ τοῦ ζήτησε μιὰ φωτιά γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ σιγαρέττο τῆς

—Μὲ λένε Ντόλλυ, Ντόλλυ Ἐβεριγκ, τοῦ δήλωσε μὲ σοβαρότητα. Ζῶ μὲ τὴ θεία μου τὴ «μίσσες» Μαίρη Γκόλντιβερ στὸ Σάν Φραγκίσκο. Αὐτὴ τὴ σαζὸν ὅμως ἔρχομαι στὴ Φλωρίδα καὶ κάθομαι στὸ «Γκράντ Ὀτέλ». Τ' ὄνειρό μου εἶνε νὰ παντρευθῶ ἕναν ἄνθρωπο πού θ' ἀγαπήσω. Μοῦ φαίνεται ὅτι διάλεξα ἐσᾶς.

Ὁ Τέντυ ἐνοιώσε ἕνα κῶμα αἵματος νὰ πνίγῃ τὴν καρδιά του. Ἦταν τόση ἡ στενοχώρια του πού τοῦ ἐρχότανε νὰ κλάψῃ. Καταλάβαινε ὅτι δὲν ἦταν προετοιμασμένος γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἐπειτα ἡ ὡμορφιά αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἡ γοητεία τῆς φεγγαρόλουστης βραδυᾶς, ἡ ἀπόλυτη μοναξιά κ' οἱ παθητικοὶ ἦχοι τῆς μουσικῆς πού ἐρχόντουσαν ὡς αὐτὸν ἀπὸ τὰ κατάφωτα ξενοδοχεῖα, τὸν ἔκαναν νὰ χάσῃ ὅλο τὸ θάρρος του. Ὅλη ἡ ἐπιθυμία του νὰ ζῆσῃ πραγματικὰ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια κάτω ἀπὸ τὸν ὑπέροχο οὐρανὸ τῆς Φλωρίδος τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὶς προφυλάξεις του.

Μὴ ξέροντας τί κάνει, ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς Ντόλλυ καὶ τὸ φίλησε μ' ἕνα συγκρατημένο πάθος τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

—Σὰς εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε κατόπιν. Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ. Λίγο ἀκόμη ἂν κρατοῦσε αὐτὴ ἡ κωμωδία θὰ τίναζα τὰ μυαλά μου ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου.

—Ποιά κωμωδία; ἔκανε ἡ Ἐβεριγκ. Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι ὑποκρίνομαι κι' ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ πραγματικὰ.

Ὁ Τέντυ γιὰ δευτέρη φορά ἀγωνίστηκε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ τῆς ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τῆς βεβαίωσε ὅτι ἡ παρουσία τῆς τὸν εἶχε συγκινήσει κι' ὅτι δὲν ἀπέκρυπτε ὅτι ἡ πρότασίς τῆς νὰ τὸν παντρευθῇ τὸν εἶχε ἀφήσει κατάπληκτο.

—Δὲν ξέρετε, τῆς ὁμολόγησε μ' εἰλικρίνεια, τίποτε γιὰ μένα. Θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι πιὸ φτωχὸς ἀπ' ὅτι φαίνουμαι καὶ πιὸ δυστυχισμένος. Τί σὰς ἔκανε νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε γυναί-

κα μου;

—Ὁ ἔρωτας, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ντόλλυ μὲ τρυφερότητα κι' ἐγείρει πιὸ κοντὰ του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα παθητικὸ φίλι.

Ἀργὰ, τὴ νύχτα, ὁ Τέντυ Σμιθ κ' ἡ Ντόλλυ Ἐβεριγκ γύρισαν εὐθυμοὶ στὸ ξενοδοχεῖο. Τὰ γκαρσόνια πού τοὺς ἀντίκρυσαν δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Ὁ Σμιθ τὸ πρόσεξε καὶ θύμωσε. Μ' εὐχαριστίαν του θὰ τοὺς ἔσπαζε τὰ μούτρα.

Κοντὰ στὸ διαμέρισμα τῆς Ἐβεριγκ, ἔλλαξαν ἀκόμη δυὸ τρυφερὰ λόγια καὶ κανόνισαν τὶς διασκεδάσεις τῆς αὐριανῆς μέρας τους.

—Καὶ πρὸ πάντων, τοῦ εἶπε ἡ Ντόλλυ, μὴ ξεχάσῃς νὰ στείλῃς ἕνα μπουκέτο στὴ θεία μου καὶ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς. Θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν θὰ φέρῃ καμμιά ἀντίρρηση στὴν ἐνωσί μας.

Καὶ πράγματι, ἡ «μίσσες» Γκόλντιβερ δὲν τοῦ ἀρνήθηκε τὸ χέρι τῆς Ντόλλυ. Ἐδειξε μάλιστα μεγάλη προθυμία καὶ διάστηκε νὰ ὀρίσῃ τὴ μέρα τοῦ γάμου τους.

Ὁ Τέντυ ἔπλεε σ' ὄκεανούς εὐτυχίας. Εἶχε πραγματοποιήσει τὸ τολμηρότερο ὄνειρό του. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του, ἐνοιώσε μ' ἀπέραντη χαρὰ ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Ντόλλυ νὰ φορᾷ τὰ νυφικὰ τῆς. Ἦταν ὑπέροχη ἔτσι...

Δυὸ μέρες ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του συνέβη ἡ φοβερὴ καταστροφή. Ὁ καμαριέρης του τοῦ ἔφερε ἕνα τεράστιο ὄγκο ἀπλήρωτων λογαριασμῶν τῆς Ντόλλυ! Κι' αὐτὸς ὁ Ρομφέλλερ θὰ μπορούσε νὰ χρεωκοπήσῃ ἂν τοὺς ἐξωφλοῦσε! Ὁ Τέντυ τὰ ἔχασε. Καὶ μ' ὀρθωμένες τὶς τρίχες ἀπὸ τὴ φρίκη του δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Ντόλλυ Ἐβεριγκ ἦταν πιὸ φτωχὴ ἀπὸ αὐτὸν μὰ ζοῦσε μὲ χρεὴ μιὰ ζωὴ ἑκατομμυριούχου μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ ἕνα θῦμα. Καὶ τόσο ὡμορφα ὁ Σμιθ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ πλούσιου ὥστε ἐξαπατήθηκε κι' αὐτὴ καὶ τὸν κατάφερε νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του.

Ὁ Τέντυ Σμιθ ἦταν κατεστραμμένος! Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐξευτελισθῇ προτίμησε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἐτσι αὐτὸ τ' ὡμορφο ὄνειρο τῆς ζωῆς του εἶχε ἕνα ἄγριο κι' αἱματηρὸ τέλος.

ΤΖΟΕ ΜΠΟΛΕΣΥ

EUGENE H ELDA'I

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Παραμυθᾶκι)

Κάποτε ἕνας νέος ζυλοτυποῦσε πολὺ μιὰ κοπέλλα, πού ἦ-

ταν ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκη.

—Τὰ μάτια σου μπορεῖ νὰ ἴδουν κάποιον ἄλλον, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, καὶ τῆς ἔβγαλε τὰ μάτια!

—Μὲ τὰ πόδια σου μπορεῖ νὰ πατήσῃς τὸ πόδι κανενὸς κρυφὰ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃς νὰ νοιώσῃ τὸ αἰσθημά σου, τῆς εἶπε, μιὰ ἄλλη μέρα, καὶ τῆς ἔκοψε τὰ πόδια!

—Ἄ! Ξέσαχα ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃς, τῆς εἶπε σὲ λίγο, καὶ τῆς ἔκοψε καὶ τὴ γλῶσσα!

—Οὔτε νὰ χαμογελᾷς δὲν θέλω, τῆς τόνισε, καὶ τῆς ξερρίζωσε τὰ δόντια τῆς!

—Ἐτσι τώρα μπορῶ νὰ εἶμαι ἡσυχός, τῆς εἶπε τὴν ἄλλη μέρα κόβοντας καὶ τὰ πλούσια καὶ ὠραία μαλλιά τῆς... Τώρα μπορῶ νὰ σ' ἐμπιστευθῶ... Μείνε μόνη σου σήμερα... Κανεὶς, δὲν φοβᾶμαι, νὰ σὲ κλέψῃ.

Ὅταν ὅμως γύρισε, δὲν τὴ βρῆκε πειὰ στὸ σπιτί. Ἡ νέα εἶχε φύγει μ' ἕνα θεατρῶν γείτονά τῆς, πού τὴν πῆρε μ' ἕνα θίασο ποικιλιῶν γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ, ἐπιδεικνύοντάς τιν, ὡς περιέργο φαινόμενο στὸν κόσμον!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ νέοι πέφτουν γονατιστοὶ μπροστὰ στὴν ἐρωμένη τους, ὅπως τὸ πεζικὸ μπροστὰ στὸ ἵππικὸ, γιὰ νὰ τὴ νικήσουν ἢ νὰ δεχτοῦν τὸ θάνατο.

(τοῦ Ζάν Ρίχτερ)

